

Efter i de sidste fire år at have dannet sig et overblik over, hvorledes flere af Bahá'u'lláhs love kan tages i anvendelse har Det Universelle Retfærdighedens Hus besluttet, at det er bydende nødvendigt for alle bahá'ier "at skærpe deres bevidsthed om de velsignelser, som de love giver, der direkte nærer den enkeltes åndelige liv og dermed samfundets." Blandt disse love er obligatorisk bøn og faste, som af Den Velsignede Skønhed er blevet karakteriseret som "menneskelivets to vinger."

Dette udvalg af nyligt autoriserede oversættelser er udvalgt fra det store hav af Bahá'u'lláh og 'Abdu'l-Bahás originale skrifter. Dets formål er yderligere at øge de troendes indsigt i disse to store loves vidtrækkende betydning.

Maj 2000

INDHOLD

1

FRA BAHÁ'U'LLÁHS SKRIFTER

2

FRA 'ABDU'L-BAHÁS SKRIFTER

3

BØNNER FOR FASTEN AF BAHÁ'U'LLÁH

Fra Bahá'u'lláhs skrifter

I. Vi har sandelig, fremsat alt i Vor Bog, som et tegn på nåde mod dem, der har troet på Gud, Den Almægtige, Beskytteren, Den Selvbestående. Og Vi har forordnet obligatorisk bøn og faste, således at alle ved disse midler vil drages nærmere til Gud, Den Mægtigste, Den Højtelskede. Vi har nedskrevet disse to love og forklaret hvert et uigenkaldeligt bud. Vi har forbudt mennesket at følge det, som kunne få dem til at afvige fra Sandheden, og har budt dem at udføre det, som vil drage dem nærmere til Ham, der er Den Almægtige, Den Altelskende. Sig: Iagttag I Guds bud af kærlighed til Hans skønhed, og vær ikke af dem, der følger de usle og de tåbelige.

II. Al lovprisning til Gud som har åbenbaret loven om obligatorisk bøn som en påmindelse til sine tjenere og pålagt dem fasten, at de bemidlede kan blive opmærksomme på den fattiges sorger og lidelser.

III. Det menneske, der hverken udøver gode gerninger eller andagtshandlinger, er som et træ, der ikke bærer nogen frugt, og en handling som ikke efterlader sig noget spor. Den, der oplever tilbedelsens hellige ekstase, vil nægte at bytte denne gerning eller nogen lovprisning af Gud bort for alt, hvad der findes i verden. Faste og

obligatorisk bøn er som to vinger i et menneskes liv. Velsignet er den, der ved deres hjælp flyver højt i den kærlighedens himmel, der tilhører Gud, verdensernes Herre.

IV. Hold fast ved obligatorisk bøn og faste. Sandelig Guds religion er som himmelen. Faste er dens sol og obligatorisk bøn dens måne. De er, i sandhed, religionens søjler, hvorved de retskafne bliver udskilt fra de, der overtræder Hans bud. Vi bønfaller Gud, ophøjet og forherliget er Han, at Han nådigt gør alle i stand til at iagttage det, som Han har åbenbaret i sin Ældgamle Bog.

V. Vid Du at religion er som himmelen, og faste og bøn er som dens sol og måne. Vi beder Gud, ophøjet og forherliget er Han, indtrængende om nådigt at bistå enhver, som handler i henhold til Hans vilje og velbehag.

VI. Forsøm ikke obligatorisk bøn og faste. Den, som forsømmer at udføre dem, har ikke været og vil heller aldrig blive godkendt i Guds øjne. Følg visdom under alle forhold. Han har, sandelig, påbudt alle at iagttage det, som har været og som vil være til gavn for dem. Han er, i sandhed, Den Fyldestgørende, Den Højeste.

VII. Med hensyn til obligatorisk bøn, er den blevet nedsendt af Den Højestes Pen på en sådan måde, at den sætter hjerterne i brand og fortryller menneskets sjæl og ånd.

VIII. Med hensyn til obligatorisk bøn, er den blevet åbenbaret på en sådan måde, at den, der reciterer den, bare én gang, med et frigjort hjerte, vil finde sig fuldstændig løsrevet fra verden.

IX. O Min broder! Hvor stor, hvor uendelig stor, er ikke loven om obligatorisk bøn, når man ved Hans nåde og kærlige omsorg er i stand til at praktisere den. Når et menneske begynder fremsigelsen af den obligatoriske bøn, bør han se sig selv som adskilt fra alt skabt og betragte sig selv som absolut intet overfor Guds vilje og formål på en sådan måde, at han intet andet ser end Ham i tilværelsens verden. Dette er stedet for Guds begunstigede og de, der er Ham fuldstændig hengivne. Om nogen udfører den obligatoriske bøn på denne måde, vil han af Gud og den højeste forsamling blive talt blandt dem, der i sandhed har bedt en bøn.

X. En af gerningerne i lydighed mod loven er obligatorisk bøn. Han, der er bæreren af de guddommelige mysterier, har kaldt den opstigningens stige. Han siger: "Obligatorisk bøn er for den troende opstigningens stige."¹ I den ligger utallige virkninger og nådegaver gemt. Sandelig, de er hinsides beregning. Hvor stor ville ikke menneskets magelighed og uretfærdighed mod sig selv være, hvis han forlod denne opstigningens stige og fæstnede sig ved jordiske skatte. Det er vort håb, at vi må blive bistået i at udføre rene og passende gerninger. Vi bønfalder Gud, ophøjet og forherliget er Han, om at bekræfte os i det, som Han ønsker og vil, og i det som vil drage os til Ham. Sandelig Han er Den

Almægtige, Den Alkraftfulde, Han der har for skik at besvare alle menneskers bønner.

XI. Af de nye obligatoriske bønner, som senere blev åbenbaret, bør den lange obligatoriske bøn fremsiges på de tidspunkter, hvor man føler sig i en bedende sindsstemning. Den er i sandhed blevet åbenbaret på en sådan måde, at om den bliver fremsagt til en sten, ville denne sten bevæge sig og tale, og hvis den bliver fremsagt til et bjerg, ville dette bjerg bevæge sig og flyde. Vel er det med den, der fremsiger den og opfylder Guds forskrifter. Hvilken bøn, der end læses, vil være tilstrækkelig.

XII. Vi bønfaller Gud, at Han hjælper sit folk til at overholde den største og mest ophøjede faste, som er at beskytte ens øje mod at se det, der er forbudt, og at afholde sig fra at spise og drikke og alt det, der ikke er af Ham. Vi beder Gud om at bekræfte sine elskede, at de må lykkes med at opnå det, som er blevet dem påbudt på denne dag.

XIII. Lovpriset være Han, som har åbenbaret love i overensstemmelse med sit velbehag. Han er, sandelig, suveræn over alt, hvad Han ønsker. O Mine venner! Gør I det, der er i overensstemmelse med det, der er påbudt i Bogen. Det er blevet jer påbudt at faste i måneden 'Alá. Fast for Guds, Den Mægtigste, Den Højestes skyld. Vær afholdende fra solopgang til solnedgang. Således belærer menneskeheden sine elskede jer det, som er påbudt af Gud, Den Almægtige, Den Utvungne. Ingen må overskride de

begrænsninger, der er fastlagt af Gud og Hans lov, ej heller bør nogen følge sine egne forfængelige forestillinger. Vel er det med den, der opfylder Mine bud af kærlighed til Min skønhed, og vé den, der tilsidesætter Befalingens Morgengry i sin Herres, Den Almægtiges dage.

XIV. Dette er en af fastens aftener, og på den har Storhedens og Herlighedens Tunge proklameret: Der er ingen Gud uden Mig, Den Almægtige Beskytter, Den Selvbestående. Vi har, sandelig, befalet alle at overholde fasten i disse dage, som en nåde fra Os, men folket forbliver uvidende, undtagen de, der er nået frem til Guds formål, som det åbenbarer sig i Hans love og har fattet Hans visdom, der gennemtrænger alt synligt og usynligt. Sig: Ved Gud! Hans lov er en fæstning for jer, om I blot forstod. Sandelig, Han har ikke noget formål dermed andet end at gavne sine tjeneres sjæle, men ak og ve, hovedparten af menneskeheden agter ej derpå. Klyng jer til Guds lovs reb, og følg ikke dem, der har vendt sig bort fra Bogen, for de har, sandelig, sat sig op imod Gud, Den Mægtige, Den Elskede.

XV. Disse er fastedagene. Velsignet er den, som ved den varme, der udvikles af fasten, forøger sin kærlighed, og som med strålende glæde rejser sig for at udføre værdige gerninger. Sandelig, Han leder den, Han vil, på rette vej.

XVI. Skønt fasten udadtil er vanskelig og besværlig, er den dog indadtil nåde og fred. Renselse og opøvelse er

kun betinget og afhængig af sådanne strenge øvelser, som er i overensstemmelse med Guds Bog og godkendt af den guddommelige lov, ikke de, som de vildledte har påført folk. Hvad end Gud har åbenbaret elskes af sjælen. Vi bønfalder Ham, at Han nådigt vil hjælpe os med at gøre, det der for Ham er tiltalende og antageligt.

XVII. Sandelig, siger Jeg, at faste er det bedste lægemiddel og den bedste helbredelse for selvets og lidenskabens sygdom.

XVIII. Al lovprisning af den ene sande Gud som har hjulpet sine elskede til at overholde fasten og har bistået dem i at opfylde det, der er blevet påbudt i Bogen. I sandhed, uophørlig lovprisning og taknemmelighed er vi Ham skyldige for nådigt at have bekræftet sine elskede i at udføre det, som er årsag til ophøjelsen af Hans ord. Hvis et menneske besad ti tusinde liv og gav dem alle for at påvise sandheden af Guds love og befalinger, ville det stadig være Ham tak skyldig, da hvad der end kommer fra Hans uimodståelige bud alene tjener til at gavne Hans venner og elskede.

XIX. Der er forskellige stadier og stader for fasten og utallige virkninger og nådegaver er skjult i den. Godt er det for dem, der er nået dertil.

XX. I tydelige tilfælde af svaghed, sygdom eller kvæstelse er loven om faste ikke bindende. Denne formaning er i overensstemmelse med Guds forskrifter,

evige i fortiden, evige i fremtiden. Vel er det med dem, der handler i overensstemmelse hermed.

XXI. Loven om faste er for dem, der er sunde og raske. Med hensyn til dem, der er syge eller svækkede så har denne lov hverken tidligere eller nu været gældende.

2

Fra 'Abdu'l-Bahás skrifter

I. Obligatorisk bøn og faste er blandt de største forordninger i dette hellige religionssystem.

II. I tilbedelsens rige er faste og obligatorisk bøn de to mægtigste søjler i Guds hellige lov. Det er på ingen måde tilladt at forsømme dem, og det er sandelig ikke acceptabelt at undlade at udføre dem. I Besøgelsens Brev siger Han: “Jeg bønfalder Gud ved Dig og ved dem, hvis ansigter er blevet oplyst af strålerne fra Dit åsyns lys, og som af kærlighed til Dig har overholdt alt, hvad der blev dem pålagt.”² Han erklærede, at iagttagelsen af Guds bud kommer af kærlighed til Den Højest Elskede. Når han bliver opslugt af Guds kærligheds hav, vil den søgende blive berørt af intens længsel og vil rejse sig for at udføre Guds love. Således vil det være umuligt for et hjerte, der fastholder vellugten fra Guds kærlighed, at undlade at tilbede Ham, undtagen under forhold, hvor en sådan gerning ville ophidse fjenderne og antænde uenighed og gøre fortræd. Ellers vil den, der elsker Abhá Skønheden,

helt sikkert bestandigt vise sin standhaftighed i tilbedelse af Herren.

III. Guds love om faste og obligatorisk bøn er absolut bindende for Hans tjenere. Derfor skal de vende deres ansigter mod den himmelske forsamlings Tilbedelses Punkt, holde fast ved det ophøjede stude og bede og bønfalde, at de må blive befriet fra misforståelsens tvivl. Dette er 'Abdu'l-Bahás måde. Dette er 'Abdu'l-Bahás religion. Dette er 'Abdu'l-Bahás vej. Den, der sætter Bahá'u'lláhs kærlighed højt, skal vælge denne lige vej. Den der opgiver denne vej, er sandelig blandt dem, der er udelukket fra Ham som ved et slør. Om Du bemærker nogen sjæl, som er i tvivl om dette bud, eller som misforstår det, men som ikke har noget hemmeligt motiv eller trods i, hvad han gør, så vær venlig over for ham, og bestræb dig på med den yderste høflighed og med venlig tale at vende ham fra denne misforståelsens sti og mod Guds vers' klare mening.

IV. Guds love, såsom faste, obligatorisk bøn og lignende, såvel som Hans råd angående dyder, gode gerninger og en passende adfærd, skal overholdes overalt, hvor det er muligt, medmindre en uoverstigelig forhindring eller stor fare viser sig, eller det er i modsætning til det, visdom tilsiger. For magelighed og efterladenhed forhindrer udstrømningen af kærlighed fra den guddommelige himmels skyer, og folk vil således lide afsavn.

V. O I Guds elskede! Af taknemmelighed for fasthed i den evige Pagt rejs jer da for at tjene ved den almægtige Herres tærskel, praktiser obligatorisk bøn og faste og brug jeres tid på at udsprede Guds søde vellugte og de guddommelige vers. Sønderriv slørene, fjern hindringerne, tilbyd det livgivende vand og peg på frelsens sti. Dette er, hvad 'Abdu'l-Bahá formaner jer hver morgen og hver aften.

VI. O Du Rigets datter! De obligatoriske bønner er bindende i og med, at de bidrager til ydmyghed og underkastelse, til at vende ens ansigt mod Gud og give udtryk for hengivelse over for Ham. Gennem disse bønner har mennesket samhørighed med Gud, søger at drage Ham nær, samtaler med sit hjertes sande elskede og opnår åndelige stader.

VII. O Du åndelige ven! Du har spurgt om visdommen i obligatorisk bøn. Du skal vide, at denne bøn er påbudt og bindende. Mennesket kan under intet påskud fritages fra at praktisere bønnen, medmindre han er ude af stand til at udføre den, eller en stor hindring kommer i vejen. Visdommen i obligatorisk bøn er denne: Den forårsager en forbindelse mellem tjeneren og Den Ene Sande, fordi mennesket på det tidspunkt med hele sit hjerte og sin sjæl vender sit ansigt mod Den Almægtige, søgende forening med Ham, med ønske om Hans kærlighed og nærvær. For en elskende er der ingen større glæde end at samtale med sin elskede, og for en søgende er der ingen større nåde end fortrolighed med genstanden for hans attrå. Den største længsel for enhver sjæl, der er tiltrukket af Guds

Rige, er at finde tid til med fuldstændig hengivenhed at vende sig mod sin elskede, for at søge Hans nåde og velsignelse og nedsænke sig i samhørighedens, bønfoldelsens og påkaldelsens hav. Derudover frembringer obligatorisk bøn og faste årvågenhed og opvågningen i mennesket og bidrager til dets beskyttelse mod og bevarelse fra prøvelser.

VIII. Styrk fundamentet for Guds tro og tilbed Den Almægtige. Vær vedvarende i fremsigelsen af obligatorisk bøn, og ihukom fasten. Hengiv Dig dag og nat til bøn, påkaldelse og bønfoldelse, især til de foreskrevne tider.

IX. De obligatoriske bønner er blevet foreskrevet af Den Højestes Pen og blevet nævnt i den persiske “Spørgsmål og Svar”, som supplerer Kitáb-i-Aqdas. De er klart bindende, og der er ingen tvivl om at enhver skal udføre en af disse bønner...

Gennem tilbedelse bliver mennesket åndeligt, hans hjerte bliver tiltrukket, og hans sjæl og indre væsen når en sådan ømhed og opmuntring, at den obligatoriske bøn bibringer ham nyt liv. Det er derfor, det er blevet åbenbart i Besøgelens Brev: “Jeg bønfalder Gud ved Dig og ved dem, hvis ansigter er blevet oplyst af strålerne fra Dit åsyns lys, og som af kærlighed til Dig har overholdt alt, hvad der blev dem pålagt.”³ Det er derfor klart at kærlighed til Den Alnådiges skønhed tilskynder en til at tilbede Den Almægtige Gud.

X. O Du Guds tjener! Hver morgen bekræfter Guds uendelige nåde de indtrængende og tårevædede påkaldelser fra 'Abdu'l-Bahá. Lad derfor enhver opvakt sjæl, i det omfang hans evner rækker, få del i denne åndelige nåde. Dette kan opnås ved inderligt at bede og påkalde Gud ved hvert morgengry og overholde loven om obligatorisk bøn. Således vil hans næsebor henrykkes over de søde vellugte, der dufter fra Guds nådes have, hans sjæl få nyt liv og hans virkelighed afspejle Den Alnådiges udstråling.

XI. Obligatorisk bøn får hjertet til at blive opmærksomt på det guddommelige rige. Man er alene med Gud, samtaler med Ham og tilegner sig nådegaver. Ligeså, hvis man udfører den obligatoriske bøn med sit hjerte i en tilstand af den yderste renhed, vil man opnå Helligåndens bekræftelser, og dette vil fuldstændig udslette kærlighed til selvet. Jeg håber, at I bestandig vil fremsige den obligatoriske bøn, og således vil kunne bevidne bønfaldelsens og påkaldelsens magt.

XII. Du har skrevet om den obligatoriske bøn. Denne bøn er påbudt og bindende for alle. Led gerne alle til at overholde den, for den er som en stige for sjælene, en lampe for de retfærdiges hjerter og som livets vand fra paradiset have. Den er en klar pligt foreskrevet af Den Alnådiges, og i overholdelsen af den kan man på ingen måde tillade sig at være sendrægtig eller forsømmelig.

XIII. Obligatorisk bøn og påkaldelse får mennesket til at nå mysteriets rige og tilbedelsen af Det Højeste Væsen. De giver nærhed til Hans tærskel. Der er glæde ved at bede bønner, som overstiger alle andre glæder, og der ligger en sødme i at messe og synge Guds vers, som er alle troendes, mænds som kvinders, største attrå. Når man fremsiger den obligatoriske bøn, samtaler man fortroligt og deler hemmeligheder med Den sande Elskede. Ingen glæde er større end dette, hvis man går til værks med en frigjort sjæl, med tårevædede øjne, med et tillidsfuldt hjerte og en længselsfuld ånd. Enhver glæde er jordisk med undtagelse af denne, hvis sødme er guddommelig.

XIV Obligatorisk bøn er selve fundamentet for Guds sag. Gennem den tilføres hjertet glæde og liv. Selv om enhver sorg omringede mig, ville alle mine sorger forsvinde, så snart jeg var optaget af at samtale med Gud i obligatorisk bøn, og jeg ville opleve glæde og tilfredshed. En tilstand sænker sig over mig, som jeg er ude af stand til at beskrive eller udtrykke. Når som helst vi med fuld opmærksomhed og ydmyghed udfører den obligatoriske bøn foran Gud, og fremsiger den med inderlig ømhed, vil vi smage en sådan sødme, at det vil skænke al eksistens evigt liv.

XV. Overhold den obligatoriske bøn, som Du har adgang til, så nådens port kan åbnes og den yderste åndelighed nås. Store tegn vil ses og den åndelige opstigning vil virkeliggøres.

XVI. Vær bestandig i brugen af den obligatoriske bøn og bønfoldelse tidligt om morgenen, så din årvågenhed dag for dag må tiltage, og Du, gennem styrken fra Guds viden, kan sønderrive fejltagelsens slør for tvivlens mennesker og føre dem til Hans ufejlbarlige ledelse. I enhver forsamling, bør Du, som et lys videregive lyset fra den guddommelige kundskab.

XVII. Fremsig den obligatoriske bøn og bønfoldelserne så meget som Du kan, således at Du dag for dag må nå en tiltagende fasthed og standhaftighed og finde større lykke og glæde. Således vil den guddommelige kundskabs cirkel vokse sig større, og Guds kærligheds ild brænde mere strålende i Dig.

XVIII. Obligatoriske bønner og bønfoldelser er selve livets vand. De er årsag til eksistens, til sjælenes dannelse og deres opnåelse af den yderste lykke. I må udvise den største omhu med hensyn til dette og opmuntre andre til at fremsige de obligatoriske bønner og bønfoldelser.

XIX. O Du Den sande Herres tjener! Obligatorisk bøn og andre bønfoldelser er af afgørende betydning i tjeneste for Ham, der er Den Alttilstrækkelige... Når obligatoriske bønner og andre bønner føjes sammen og følger hinanden, når tilbedelse sin fuldkommenhed. Det kan forstås, at disse to er åndelige ledsagere og er som to sjæle i et legeme. Må Gud hjælpe jer alle til at få fremgang i kærlighed og fællesskab.

XX. Når man siger den obligatoriske bøn, skal man vende sig mod Bahá'u'lláhs hellige virkelighed, den virkelighed der omfatter alle ting.

XXI. Med hensyn til den obligatoriske bøn, har den en fast bederetning, specificeret, hellig og velsignet. Jeg beder Gud, at Han må åbne porten til kundskab om dette stade for Dit hjerte, så Du kan begribe det, der er nødvendigt og passende, sanke åndelige nådegaver fra Den Alnådiges himmel, opnå glansen af kundskab fra Virkelighedens Sol og blive en åbenbaring af inspiration fra Det Usete og en kilde til glade tidender fra Den Alnådige.

XXII. Med hensyn til den obligatoriske bøn, skal den fremsiges individuelt, men er ikke afhængig af enerum.

XXIII. O tjener ved den hellige tærskel! Du har spurgt om de bønner, der går ud over, hvad der er foreskrevet, de der bliver anbefalet, påberåbelser og andagtsøvelser som bliver holdt i ære af traditionen. I denne religiøse orden er det, der er udtrykkeligt foreskrevet obligatorisk.. Men individuel tilbedelse, påberåbelse, bønner der går ud over det påkrævede og særligt anbefalede bønner, er ikke bindende. Ikke desto mindre er fremsigelsen af en hvilken som helst bøn efter de obligatoriske bønner velbehagelig og velkommen, men ingen fremhæves særligt.

XXIV. Forordninger, der er obligatoriske, og påbud, der er bindende, er de, der er udgået fra Den Højeste Pen,

eller fra en beslutning af Det Universelle Retfærdighedens Hus. For vi er dem, der bliver befaleet, ikke dem der befaler. Vi er dem, der bliver pålagt pligter, ikke dem, der pålægger pligter. Dette er virkeligheden i Guds lov og fundamentet for Guds religion. Med hensyn til andagt og påberåbelser, kan enhver, der ønsker det, efter de obligatoriske bønner fremsige andre af Den Velsignede Skønheds bønfoldelser.

XXV. Du har skrevet om fasten. Dette er en særdeles vigtig sag, og du bør lægge alle dine kræfter i at overholde den. Den er et grundlag for den guddommelige lov og en af søjlerne i Guds religion.

XXVI. Vel er det med jer, da I har fulgt Guds lov og rejst jer for at overholde fasten i disse velsignede dage, for denne fysiske faste er et symbol på den åndelige faste. Denne faste fører til renselse af sjælen fra alle selviske ønsker, til tilegnelse af åndelige egenskaber, tiltrækning af Den Alnådiges milde vinde og antændelse af den guddommelige kærligheds ild.

XXVII. Faste er årsag til opløftelse af ens åndelige stade.

Bønner for fasten af Bahá'u'lláh

I. Dette er, O min Gud, den første af de dage hvor Du har påbudt Dine elskede at overholde fasten. Jeg beder Dig, ved Dig selv og ved den, der har fastet af kærlighed til Dig og for Din velbehagelighed - og ikke for sig selv og sin egen attrå, ej heller af frygt for Din vrede - og ved Dine mest ophøjede navne og Dine ærværdige egenskaber, om at rense Dine tjenere for kærlighed til alt andet end Dig og drage dem nær til dæmringstedet for lyset fra Dit åsyn og Din enheds tronsæde. Oplys deres hjerter, o min Gud, med lyset fra Din viden, og få deres ansigter til at skinne med strålerne fra den dagstjerne, der skinner fra Din viljes horisont. Mægtig er Du til at gøre, hvad der behager Dig. Der er ingen anden Gud end Dig, Den Alherlige, hvis hjælp, alle mennesker bønfaller om.

Hjælp dem, o min Gud, til at give Dig sejr og ophøje Dit ord. Lad dem blive som hænder for Din sag blandt Dine tjenere, og gør dem til åbenbarere af Din religion og Dine tegn blandt mennesker på en sådan måde, at hele verden kan blive opfyldt af Din ihukommelse og pris og med Dine beviser og vidnesbyrd. Du er, sandelig, Den Alnådige, Den mest Ophøjede, Den Stærke, Den Mægtige, Den Barmhjertige.

II. I Hans navn, som er blevet lovet i bøgerne fra Gud, Den Alvidende, Den Aloplyste! Fastedagene er kommet, hvorpå de tjenere, som kredser om Din trone og har opnået Din nærværelse, har fastet. Sig: O navnenes Gud og skaber af himmel og jord! Jeg bønfalder Dig ved Dit navn, Den Alherlige, om at acceptere deres faste, der har fastet af kærlighed til Dig og for Dit velbehag og har udført det, Du har budt dem i Dine bøger og epistler. Jeg bønfalder Dig ved dem, om at hjælpe mig til at fremme Din sag og at gøre mig fast i Din kærlighed, at mine trin ikke glider på grund af Dine skabningers råb og skrigen. Sandelig, Du har magt over alt, hvad Du vil. Der er ingen anden Gud end Dig, Livgiveren, Den Almagtsfulde, Den mest Nådige, Den Ældgamle af dage.

III. Lovpriset være Du, o min Gud! Vi har iagttaget fasten i overensstemmelse med Dit bud og bryder den nu ved Din kærlighed og Dit velbehag. Vær så nådig, o min Gud, at godkende de gerninger, vi har udøvet på Din sti udelukkende på grund af Din skønhed med vore ansigter vendt mod Din sag, fri fra alt andet end Dig. Tilgiv da os, vore forfædre og alle dem, der har troet på Dig og på Dine mægtige tegn i denne største, denne herligste åbenbaring. Du er mægtig til at gøre, det Du vælger. Du er, sandelig, Den mest Ophøjede, Den Almægtige, Den Uindskrænkede.

IV. O min Gud og min Mester! Du ser mig blandt Dine skabninger, som har gjort oprør mod Dig og forset sig imod Dig. Hver gang jeg byder dem til Din kundskabs hav, tiltager deres afvisning af Din sag, og deres

forkastelse af gryningsstedet for Din vilje bliver stærkere. Jeg bønfalder Dig, o min Gud, ved dem, der har fastet af kærlighed til Dig og har drukket af underkastelsens levende vande fra Din nådes hænder, om for Dine elskede, som under Dine prøvelsers brændende himmellegeme har klynget sig til tålmodighedens reb, at forordne alt det gode Du har foregrebet i Dine bøger og epistler. Skriv da ned for dem, der er blevet ramt af modgang for Din skyld, den samme belønning, som for dem der har lidt martyrdøden på Dit velbehags sti. Nedsend endvidere, o Herre, det der vil glæde deres hjerter, lindre deres øjne og oplive deres sjæle. Du er, sandelig, Den mest Magtfulde, Den mest Ophøjede, Hjælpen i fare, Den Alvidende, Den Alvise.

V. Lovpriset være Du, o Gud, min Gud! Disse er de dage, hvorpå Du har pålagt Dine udvalgte, Dine elskede og Dine tjenere at overholde fasten, som Du har gjort til et lys for Dit riges folk, ligesom Du gjorde obligatorisk bøn til en opstigningens stige for de, der anerkender Din enhed. Jeg bønfalder Dig, o min Gud, ved disse to mægtige søjler, som Du har forordnet til herlighed og ære for hele menneskeheden, at holde Din religion sikker for de ugudeliges fortræd og for planerne lagt af dem, der udøver ondt. O Herre, skjul ikke lyset, som Du har åbenbaret gennem Din styrke og Din almagt. Bistå da ved Dit bud og Dit herredømme de, der oprigtigt tror på Dig, med de synlige og usynlige herskare. Der er ingen anden Gud end Dig, Den Almægtige, Den Mest Magtfulde.

VI. Ophøjet er Du, o Herre, min Gud! Jeg bønfaller Dig ved dem, som Du har budt at overholde fasten for Din kærligheds og Dit velbehags skyld, og som har vist deres troskab mod Din lov og fulgt Dine vers og Dine forskrifter, og som har brudt deres faste, medens de har nydt nær adgang til Dig og har set Dit åsyn. Ved Din herlighed! Eftersom de vender sig mod Din velbehags forgård er alle deres dage fastedage. Om Din viljes mund henvendte sig til dem og sagde: "Praktiser fasten for min skønheds skyld, o folk, og læg ingen begrænsning på dens varighed," sværger jeg ved Din herligheds majestæt, at hver af dem trofast vil overholde den, vil afholde sig fra, hvad der end bryder Din lov, og vil fortsætte med at gøre det, indtil de overgiver deres sjæle til Dig,⁴ for de har smagt sødmen i Din kalden og er blevet beruset af Din ihukommelse og pris og af de ord, der er udgået fra Dit buds læber.

VII jeg bønfaller Dig, o Herre, ved Dig selv, Den Ophøjede, Den Højeste, og ved Din seneste manifestation, gennem hvem navnenes rige og egenskabernes herredømme har skælvet, og beboerne af jord og himmel blev beruset, og alle der dvæler i åbenbaringens og skabelsens riger skælvede, med undtagelse af de, der har fastet fra alt, der er i modstrid med Dit velbehag og har holdt sig tilbage fra at vende sig mod alt andet end Dig, om at regne os blandt dem og at nedskrive vore navne på den epistel, hvorpå Du har skrevet deres navne. O Gud, gennem Din magts underværker og tegnene på Dit herredømme og Din pragt, sendte Du deres navne frem fra Dine navnes hav,

og skabte deres inderste kerne af Din kærlighed og deres inderste væsen fra Din sags ånd. Deres er en forening, der ikke bliver efterfulgt af adskillelse, en nærhed der ikke kender nogen fjernhed og en vedvarende nærhed der ikke har nogen ende. Sandelig, de er tjenere, der altid beretter om Dig, som i al evighed kredser om Dig og som går rundt om Dit nærværs helligdom og Kaabaen for genforening med Dig. Du har forordnet, o min Gud, at der ikke er nogen forskel på dem og Dig, undtagen at da de så Dit åsyns lys, vendte de deres ansigter mod Dig, og kastede sig ned foran Din skønhed ydmyge over for Din storhed og adskilt fra alle ting undtagen Dig.

Vi har fastet denne dag, o min Herre, på Din befaling og Dit bud, i overensstemmelse med det Du har åbenbart i Din klare bog. Vi har holdt vore sjæle fra lidenskab og fra alt, hvad Du afskyr, indtil dagen drog mod sin afslutning og tiden kom for at bryde fasten. Derfor bønfalder jeg Dig, o hjerternes attrå hos de inderligt elskende og sjælenes elskede for dem, der er udstyret med forståelse, o ekstase for det bryst, der længes efter Dig, og attråens genstand for de, der søger Dig, om at få os til at hæve os op i Din nærheds atmosfære og Din tilstedeværelses himmel og at godkende det fra os, som vi har udført på Din kærligheds og velbehags sti. Nedskriv da vore navne blandt dem, der har anerkendt Din enhed og bekendt, at Du er enestående, og som har ydmyget sig foran beviserne på Din majestæt og tegnene på Din pragt, de som har søgt tilflugt i Din nærhed og ly hos Dig, som har givet deres liv i iver for at møde Dig og opnå Din tilstedeværelses forgård, og som har vendt ryggen til

verden af kærlighed til Dig, og overskåret ethvert bånd til alt andet end Dig i deres iver efter at drage Dig nær. Det er disse tjenere, hvis hjerter går i opløsning i deres inderlige attrå efter Din skønhed ved nævnelse af Dit navn, og hvis øjne flyder over med tårer i deres længsel efter at finde Dig og gå ind i Din forgårds enemærker.

Dette er, o min Herre, min tunge, som bevidner om Din enhed og uforlignelighed, mit øje som ser Din gavmildheds og mangfoldige nådegavers sæde, og mit øre som er parat til at lytte til Din kalden og Dine ytringer, for jeg er forsikret om, o min Herre, at Du har forordnet, at de ord, der kommer ud af Din viljes mund er udtømmelige, og til dem, vil de ører som Du har helliget til at høre Dine ord og vers, til alle tider lytte. Og disse er mine hænder, o min Herre, løftet mod Din gunsts og Din nådes himmel. Vil Du da sende denne fattige bort, som ikke har kærlighed til nogen anden end Dig, ingen giver uden Dig, eller konge uden Dig, intet ly uden under Din nådes skygge og ingen tilflugt uden foran Din port, som Du har åbnet for alle, der dvæler i Din himmel og på Din jord? Nej, ved Din herlighed! Jeg er den, hvis tillid til Din kærlige omsorg vil forblive uforknyt også selvom Du skulle hjemsøge mig med pinsler i hele Dit herredømmes varighed; og om nogen spurgte mig om Dig, ville alle lemmerne i min krop udråbe: "Han er elsket i sine handlinger og adlydt i sine bud, nådig af natur og har medfølelse for sine skabninger!"

Din magt bevidner over for mig, o Højest Elskede for de hjerter, der tracter efter Dig, om Du vendte mig bort

fra Din dør og overlod mig til tyrannernes sværd blandt Dine tjenere og til de ugudeliges stave blandt Dine skabninger, og om nogen spurgte mig om Dig, ville hvert hår på min krop stadig erklære: ”Han er, i sandhed, verdensernes Højeste Elskede; Han er Den Nådigste; Han er Den Altidværende! Han drager mig nær samtidig med, at Han skaber afstand til mig; Han giver mig sin beskyttelse, samtidig med at Han udelukker mig fra sin tilstedeværelse. Ingen fandt jeg mere nådig end Han, ved hvem jeg er blevet uafhængig af alt andet end Ham og er blevet ophøjet over alt andet end Ham.”

Vel er det med den, o min Gud, der er blevet så beriget af Dig, at han er blevet uafhængig af jordens og himlens riger. Rig er den, der har holdt fast ved Din rigdoms reb, er ydmyg foran Dit ansigt, og for hvem Du er fyldestgørende over alle ting. Fattig er den, der har set bort fra Dig, der er blevet hovmodig foran Dig, vendt sig bort fra Din nærværelse og ikke troet på Dine tegn. Lad mig da, o min Gud og min Elskede, blive talt blandt dem, som Din viljes briser vil bevæge, som de lyster, ikke blandt dem som selvets og lidenskabens vind får til at skælve og leder, som den behager. Der er ingen anden Gud end Dig, Den Almægtige, Den Ophøjede, Den Nådigste.

Al herlighed være Din, o min Gud, for Du har nådigt gjort mig i stand til at faste i denne måned, som Du har beslægtet med Dit Navn, Det Højeste og kaldt ’Alá (Ophøjethed). Du har påbudt, at Dine tjenere og Dit folk skal faste deri og derved søge at drage Dig nærmere.

Årets dage og måneder er kulmineret med fasten, ligesom den første måned begyndte med Dit navn, Bahá, at alle må bevidne, at Du er Den Første og Den Sidste, Den Åbenbare og Den Skjulte og blive forsikrede om, at alle navnes herlighed kun bliver tildelt ved Din sags herlighed og ordet udlagt ved Din vilje og åbenbaret ved Din hensigt. Du har forordnet, at denne måned skal være en ihukommelse og ære fra Dig og et tegn på Din tilstedeværelse blandt dem, at de ikke glemmer Din storhed og Din majestæt, Dit herredømme og Din herlighed og vil blive forsikret om, at Du fra umindelig tid altid har været og altid vil være Herskeren over hele skabelsen. Intet skabt i himlen eller på jorden kan forhindre Dig i at regere, ej heller kan nogen i åbenbaringens og skabelsens riger forhindre Dig i at opfylde Dit formål.

Jeg bønfaller Dig, o min Gud, ved Dit navn, hvorved alle jordens slægter har jamret, undtagen de som Du har sikret med Din ufejlbarlige beskyttelse og givet ly under Din overjordiske nådes skygge, om at gøre os så faste i Din tro og så urokkelige i Din kærlighed, at om Dine tjenere rejste sig imod Dig, og Dit Folk vendte sig fra Dig, og ingen ville forblive på jorden til at påkalde Dit navn og vende sit ansigt mod helligdommen for samhørighed med Dig og Din Helligheds Kaaba, ville jeg stadig rejse mig ene og alene for at gøre Din sag sejrrig, at ophøje Dit ord, at forkynde Dit herredømme og fejre Dit ophøjede selvs pris. Og dette, o Herre, skønt hver gang jeg forsøger at ophøje Dig ved noget navn, bliver jeg opfyldt af forvirring, for jeg er fuldstændig klar over,

at alle Dine egenskaber og alle de mest fuldkomne navne, som jeg forbinder med Dig, og ved hvilke jeg i Dit hellige nærvær anråber Dig, blot reflekterer mit eget mål af forståelse, eftersom jeg, når jeg har betragtet et hæderværdigt navn, har forbundet det med Dig.

Umådelig ophøjet er Dit sande stade over beskrivelsen eller kundskaben hos nogen anden end Dig, og helliget er Du over Dine skabningers forherligelse og Dine tjeneres pris i deres forsøg på at stige op til Dig. Hvad, der end kommer fra Dine tjenere, er begrænset af deres egne selvs begrænsninger og er skabt af deres egne forfængelige fantasier og forestillinger.

Ak, ak, o min Elskede, for min manglende evne til på tilbørlig vis at prise Dig og for min ufuldkommenhed i Dine dage! Om jeg hylder Dig, o min Gud, som Ham der ved alt, er jeg parat til at opfatte, at om Du pegede på en stum sten med en enkelt af Din viljes fingre, da ville Du kunne få den til at udfolde alle tidligere og fremtidige tidsaldres kundskab; og om jeg priser Dig som Den Almægtige, finder jeg, at et ord fra Dit formåls mund er tilstrækkelig til at få himlene og jorden til at skælve.

Din herlighed bevidner for mig, o Elskede for alle der anerkender Dig, om nogen lærd skulle undlade at tilstå sin uvidenhed foran åbenbaringerne af Din kundskab, ville han blive regnet for den mest uvidende af Dit folk; og om nogen magtfuld person skulle nægte at tilstå sin svaghed foran tegnene på Din magt, ville han blive anset for at være den svageste og mest tankeløse af

Dine skabninger. Under forudsætning af min kundskab og sikkerhed om at dette er således, hvorledes kan jeg da prise Dig eller beskrive og lovprise Dig? Derfor er jeg, da jeg kender min egen svaghed, ilet mod Din styrkes ly; og da jeg kender min egen fattigdom, har jeg søgt tilflugt i Din rigdoms skygge; og da jeg anerkender min magtesløshed, har jeg rejst mig for at stå foran Din krafts og magts tabernakel. Vil Du kaste denne fattige bort efter, at han ikke har taget nogen anden som sin hjælper end Dig, eller vise denne fremmede bort, efter at han ikke har fundet nogen anden end Dig som sin sande elskede?

Du kender alt, der er i mig, o min Herre, men jeg ved ikke, hvad der er i Dig. Vær nådig mod mig ved Dit kærlige forsyn og inspirer mig med det, som vil give mit hjerte fred i Dine dage og ro til min sjæl ved åbenbaringerne af Din hellige nærhed. Alt skabt er blevet oplyst ved den lysende pragt i Dit åsyn, o Herre, og beboerne på jorden og i himmelen skinner strålende på grund af manifesteringerne af Din uforlignelige majestæt på en sådan måde, at jeg intet ser uden først i det at se åbenbaringen af Dig, en åbenbaring som er skjult for de blandt Dine tjenere, som sover fast.

Berøv mig ikke, o min Herre, Din nåde, som har omfattet alle eksistensens riger, om de er synlige eller usynlige. Vil Du forblive fjern, o min Gud, efter at Du har indbudt hele menneskeheden til at vende tilbage og drage Dig nær, og opfordret dem til at holde fast ved Dit reb? Vil Du kaste mig ud, o min Elskede, selvom Du i Din uforgængelige Bog og i Dine underfulde vers har

lovat at samle alle de, der trakter efter Dig i Dit nådige forsyns pavillon, og de der attrår Dig i skyggen af Din gavmilde nåde, og de der søger Dig under Din barmhjertigheds og kærlige omsorgs tronhimmel?

Jeg sværger ved Din magt, o min Gud, at mine klageråb har gjort min Pen ufri, og mit hjertes gråd har, i sandhed, grebet tøjlerne fra mine hænder! Hvornår jeg end beroliger mig og glæder min sjæl med Din nådes undere, tegnene på Dit gavmilde forsyn og beviserne på Din gavmildhed, skælver jeg foran tilkendegivelserne på Din retfærdighed og tegnene på Din vrede. Jeg anerkender, at Du er kendt ved disse to navne og beskrevet ved disse to egenskaber, dog bekymrer Du Dig ikke, om Du bliver anråbt ved Dit navn, Den altid tilgivende eller ved Dit navn, Den Vrede. Ved Din herlighed, var det ikke for min viden om, at Din barmhjertighed omfatter alle ting, ville mit legemes lemmer være ophørt med at eksistere, min virkelighed blevet udsløttet, og mit indre væsen blevet reduceret til fuldstændig intethed. Men når jeg ser, at Din nåde omfatter alt, og Din barmhjertighed favner hele skabelsen, bliver min sjæl og mit inderste væsen vel opmuntret.

Ak, ak, o min Gud over de ting, der er undvejet mig i Dine dage, og igen ak, ak, o mit hjertes attrå over hvad jeg har ladet ugjort i tjeneste og lydighed mod Dig i disse dage, hvis lige Dine udvalgte og Dine trofaste aldrig har bevidnet! Jeg bønfalder Dig, o min Herre, ved Dit selv og ved Din sags manifestation, som sidder på Din

barmhjertigheds trone, om at bekræfte mig i Din tjeneste og Dit velbehag. Beskyt mig mod de, der har vendt sig bort fra Dig og ikke troet på Dine vers, som har benægtet Din sandhed, modstået Dine beviser og overtrådt Din pagt og Dit testamente.

Al lovprisning, o Herre min Gud, til Ham der er manifestationen af Dit Inderste Væsen, Din enheds daggy, Din kundskabs mine, Din åbenbarings kilde, Din inspirations skatkammer, Dit herredømmes sæde og daggrystedet for Din guddommelighed – Han der er det første punkt, Det mest Ophøjede Åsyn, Den Ældgamle Rod og nationernes Livgiver; og herlighed være med ham, der var den første til at tro på Ham⁵ og Hans vers, som Du gjorde til en trone for Dit mest ophøjede Ords herredømme, et brændpunkt for manifestationen af Dine ypperligste navne, et daggy for stråleglansen fra Dit forsyns sol, dæmringsstedet for tilsynekomsten af Dine navne og egenskaber, og en skat af Din visdoms og Dine buds perler. Og al ære være ham⁶, som var den sidste til at komme til Ham, hvis ankomst var ligesom Hans ankomst og Din åbenbaring i ham⁷ som Din åbenbaring i Ham⁸, undtagen at han blev oplyst med lysene fra Hans ansigt og faldt ned foran Ham og vidnede om sin tjeneste for Ham; og herlighed være på dem, der led martyrdøden på Hans sti og ofrede deres liv af kærlighed til Hans skønhed.

Vi bevidner, o min Gud, at disse er tjenere, som har troet på Dig og Dine tegn, som har søgt Din tilstedeværelses tilflugtssted og vendt sig mod Dit åsyn,

som har rettet deres ansigter mod Din nærheds forgård og vandret ad Dit velbehags sti, som har tilbedt Dig i overensstemmelse med Dit ønske og frigjort sig fra alt andet end Dig. O Herre, giv til alle tider deres ånd og legeme en andel af Din altomfattende barmhjertigheds undere. Du er, i sandhed, magtfuld til at gøre, hvad Du ønsker. Ingen Gud er der uden Dig, Den Almægtige, Den Alherlige, hvis hjælp bønfaldes af alle mennesker.

Jeg bønfalder Dig, o Herre, ved Ham og ved dem, og ved Ham, som Du har indsat på Din tros trone og fået til at overskygge alle de, der dvæler på jorden og i himlen, at rense os fra vore overtrædelser, for os at forordne et sandhedens sæde i Din tilstedeværelse og få os til at færdes blandt de, hvis modgang i verden og dens ulykker ikke har hindret i at vende sig mod Dig. Du er, sandelig, Den Almægtige, Den mest Ophøjede, Beskytteren, Den evigt Tilgivende, Den mest Barmhjertige.

¹ Overlevering tilskrevet imam 'Ali

² “Jeg bønfaller Gud ... dem pålagt”; oversat af Shoghi Effendi Effendi; se *Prayers and Meditations by Baha'u'lláh* CLXXX.

³ Ibid.

⁴ “Overhold for Min skønheds skyld... sjæle til Dig”.Oversat af Shoghi Effendi Effendi; se *Gleanings from the Writings of Bahá'u'lláh* CLX

⁵ Mullá Husayn

⁶ Quddús

⁷ Idem

⁸ Báb